

Severs controls per impedir l'ús de finalitzadors

La CE no vol aigua a la carn

La Comunitat Europea està decidida a lluitar contra el frau de la carn.

¿És detectable el frau de la carn?

La Comunitat Europea s'ha agafat seriosament el repetit frau que representa la utilització dels dits *finalitzadors* en l'engreix de vedells –i fins i tot de vaques– per part de molts ramaders. En aquest sentit, Espanya és un dels capdavanters. I Catalunya –per què amagar-ho– una pionera i trist exemple.

Les conseqüències de l'ús de finalitzadors es noten sobradament quan es posa al foc un tros de carn. Comença a desprendre un suc estrany –de fet és aigua– i ultra quedar carn bullida en lloc de carn a la planxa, ens porta a pensar, amb tota la raó, que ens han venut aigua a preu de carn.

De productes *finalitzadors* n'hi ha de dues generacions. La primera comprèn els tiouracils i els mercaptans i els seus derivats. Mai –quedi clar, mai– han estat permesos ni a l'estat ni a la CE, però tots els ramaders saben que existeixen i molts n'usen o n'usaven. La trampa és molt simple: n'hi ha prou amb afegir una certa dosi de *finalitzador* al pinso del bestiar als da-

rrers dies abans de portar-lo a l'escorxadador (d'aquí el mot *finalitzador*) i per un mecanisme bioquímic la seva carn –els seus músculs, en definitiva– retenen fins un 3-4 per cent d'aigua més del compte. El pes de la carn és per tant superior i els diners fraudulents van a parar a la butxaca dels pocs escrupolosos.

¿És detectable aquest frau? Pot ser la pregunta immediata. Efectivament: a diferència de l'ús d'hormones per engreix del bestiar –actualment també és una pràctica prohibida a la CE, per bé que la utilització continua sent *normal* – els *finalitzadors* de la primera generació provoquen un augment desproporcionat de la glàndula tiroïdes. Els veterinaris, doncs, poden veure fàcilment si hi ha trampa en la carn només examinant la canal. Que ho facin o no, que deixin passar una cam o no, és el que caldria preguntar-los.

A Catalunya, com s'ha dit, l'ús de tiouracils (més que de mercaptans) és justificat pels ramaders que el fan servir, tot i conèixer-ne la il·legalitat, perquè "és la mateixa gent que ens empeny a fer-ho, perquè vol la carn rosada i no li agrada la

carn gaire vermella", en paraules d'un ramader de Banyoles. Té molta part de raó: el consumidor està entossudit que la carn ha de ser rosadeta, i no és així. La carn de vedell ha de ser vermellosa, pujada de to. No debades conté més del 30 per cent de sang. Demanar a la carnisseria carn rosada no fa més, doncs, que afavorir el frau.

La Generalitat de Catalunya no és que s'hagi distingit, precisament, per ser implacable en aquest sentit. Coneix el problema, i alguna sanció –molt poques– ha imposat. La de més quantia ha estat una de cinc milions de pessetes, però en ser preguntats els organismes corresponents pel nom de l'infractor –que ha de ser reincident per l'import de la multa– s'escapoleixen dient que fer públic el seu nom seria una sanció addicional i no ho poden fer. Per la seva banda, els *finalitzadors* de segona generació, sembla que, finalment, seran acceptats per la CE. Les pressions que rep són molt fortes. Si més no, són més honorats que els seus antecessors: no afegeixen aigua a la carn, sinó que dispersen el greix entre les fibres d'aquesta.

Josep Català